

Arrest

nr. 341 538 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STYNEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 28 maart 2025 en verzoekt op 4 april 2025 om internationale bescherming. Op 8 oktober 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit en etniciteit te bezitten en christen te zijn. U bent geboren op 28/01/1994 in het dorp Bagdati, maar later woonde u ook in Kutaisi, Santredia, Akhaltsikhe, Tbilisi en Rustavi. U rondde uw middelbaar onderwijs af in Georgië. Van 2011 tot eind 2013 was u samen met G. D. Samen kregen jullie twee kinderen, respectievelijk geboren in 2011 en 2013.

Tijdens uw kindertijd maakte u veel intrafamiliaal geweld mee vanwege uw oom en vader. Daardoor moest uw moeder ook naar Griekenland vluchten. Tijdens dergelijke geweldincidenten belde u de politie soms op, maar u werd niet afdoende geholpen door hen. Om deze situatie te ontsnappen, ging u samenwonen met uw toenmalige partner, G. Hij zette u echter ook psychologisch en fysiek onder druk en vooral sinds de geboorte van uw tweede kind. Hij stond het ook niet toe dat u werkte.

Zo hadden jullie in 2012 bijvoorbeeld ruzie en moest de politie ter plaatse komen. U diende klacht in en G. kreeg een werkstraf van één of twee maanden. In 2013 was er een ander incident waarbij u een miskraam kreeg nadat hij u sloeg en u in het ziekenhuis belandde. Nadat u werd ontslagen uit het ziekenhuis, ging u weg bij G. U ging naar uw zus in Tbilisi, waar u zeven maanden verbleef. Daarna verbleef u vier dagen bij uw vader, maar hij zette u op straat met uw kinderen omdat hij uw beslissing niet respecteerde. Daarna verbleef u weer bij uw zus in Tbilisi tot u het land verliet.

Nadat jullie uit elkaar waren, bleef G. u lastigvallen. Hij viel u lastig op straat, op uw werk en bij uw zus thuis. Hij eiste dat u terug bij hem zou komen wonen en bedreigde u met de dood. In 2016 stak G. uw huis in brand.

U verliet Georgië voor het eerst in 2016 door de problemen die u met G. ervaarde. Na enkele maanden keerde u terug en u verliet Georgië voor de tweede keer in november 2017. U ging naar Griekenland, waar u een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg die u telkens kon verlengen. Nadat dit niet meer mogelijk bleek, kwam u naar België. Nadat u Georgië al had verlaten, bleef G. u via berichten bedreigen. Hij dreigde er bijvoorbeeld mee dat hij uw kinderen zou afnemen. Hierdoor nam u een advocaat onder de arm, die deze situatie kon bedaren in Georgië. Als uw kinderen op bezoek wouden komen in Griekenland, dwong G. u om geld aan hem te betalen in ruil voor een volmacht. De laatste keer dat u contact had met G. was in 2021.

U kwam op 28/03/2025 aan in België, waar u op 04/04/2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort (kopie); een UNHCR-rapport over geweld tegen vrouwen in Georgië (kopie); foto's van uw verwondingen (kopie); een foto van uw vernielde woning (kopie) en een psychologisch attest uit België (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf aan dat u zich zenuwachtig voelde bij de start van het persoonlijk onderhoud. U zei ook dat u soms last heeft aan uw borststreek als u teveel stress ervaart. U kampt ook met slaapproblemen en daardoor neemt u 's avonds kalmeringsmiddelen. U gaf evenwel ook aan dat u zich geschikt voelde om het persoonlijk onderhoud af te leggen, dat u op het moment van het interview geen medicatie had ingenomen en dat u geen ernstige pijn in uw borststreek ervaarde op dat moment (NPO, p. 2-3). Uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat deze medische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd en u steeds in staat was de vragen te begrijpen en hierop een passend antwoord te voorzien.

Doorheen het persoonlijk onderhoud zei u wel meermaals dat u met geheugenproblemen kampt ten gevolge van uw psychologische problemen en trauma's in het verleden, vooral op vlak van tijdsaanduiding (NPO, p. 5-6 & 8-9). Dit blijkt evenwel niet uit het psychologisch attest dat u neerlegde, waarin net wordt gesteld dat u coherent en verzorgd was, een goed tijds- en ruimtelijk besef had en geen tekenen van formele denkstoornissen vertoonde. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat uw ex-partner, G. u iets ergs zou aandoen en dat niemand u zou beschermen indien u zou moeten terugkeren naar Georgië omdat u in het verleden meermaals slachtoffer werd van huiselijk geweld (NPO, p. 7-9).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Alhoewel het CGVS het in se mogelijk acht dat u in het verleden slachtoffer werd van huiselijk geweld, dient te worden opgemerkt dat volgende vaststellingen wel sterk doen vermoeden dat het asielrelaas dat u uiteenzette niet geheel met de werkelijkheid overeenstemt, waardoor de actuele vrees die u zou koesteren voor uw ex-partner niet geloofwaardig is.

Ten eerste is er een ernstige omissie waar te nemen in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op vlak van de adressen waarop u verbleef in de periode voordat u Georgië verliet. Toen u bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te geven van uw adressen in Georgië, zei u dat u de laatste vier jaar voor uw vertrek uit Georgië in november 2017 op hetzelfde adres in Rustavi verbleef (Verklaring DVZ, d.d. 07/08/2025, p. 6). Dit is in weerwil met uw verklaringen op het CGVS, waar u verklaarde dat u na de breuk met uw ex-partner eind 2013 eerst zeven maanden bij uw zus in Tbilisi verbleef, dan vier dagen bij uw vader in uw geboortedorp en daarna terug bij uw zus in Tbilisi tot november 2017 (NPO, p. 5). U liet bij de DVZ dus na ook maar iets te vermelden over uw verblijf in Tbilisi, terwijl u daar heel de periode verbleef na de breuk met uw ex-partner en voor u Georgië verliet. U verbleef hier ook specifiek omdat u hem wou vermijden en om aan zijn agressie te kunnen ontsnappen (NPO, p. 6), waardoor dit om een beduidende omissie gaat. U werd met deze omissie geconfronteerd en dan zei u dat u bij de DVZ nooit uitdrukkelijk werd gevraagd of u bij uw zus verbleef en dat u in het algemeen geen concrete vragen kreeg over uw verblijfplaatsen in Georgië (NPO, p. 6). Dit kan het CGVS niet overtuigen, daar u bij de DVZ wel degelijk op heel concrete wijze zei dat u in Rustavi verbleef op een specifiek adres in de laatste vier jaar voor uw vertrek uit Georgië. Deze omissie doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig op vlak van het aantal dagen dat u bij uw vader verbleef nadat u wegging van uw ex-partner. Zo zei u bij de DVZ in eerste instantie dat u één nacht bij uw vader verbleef nadat u uw ex-partner verliet, doch dat u niet bij hem mocht blijven, daar hij uw beslissing om met uw partner te breken niet respecteerde (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/08/2025, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dan weer dat u vier dagen bij uw vader verbleef (NPO, p. 5-6). Opnieuw gaat het om een beduidende tegenstrijdigheid, daar dit uw verblijfplaats betrof nadat u uw agressieve ex-partner verliet. U werd om een verklaring verzocht voor uw tegenstrijdige verklaringen en u kwam niet verder dan te zeggen dat de tolk u waarschijnlijk verkeerd had begrepen tijdens uw DVZ-interview (NPO, p. 6). Ook deze verklaring houdt geen steek, daar u bij de start van het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat uw verklaringen bij de DVZ aan u werden voorgelezen en u toen geen fouten opmerkte. U bevestigde de waarachtigheid van uw verklaringen met uw handtekening (NPO, p. 3). Indien uw verklaringen bij de DVZ effectief foutief werden genoteerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit toen al had opgemerkt en vermeld. Ook deze tegenstrijdigheid doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde waren uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS ook tegenstrijdig op vlak van wanneer u in het ziekenhuis belande ten gevolge van het geweld van uw ex-partner. Bij de DVZ zei u dat u op een gegeven moment naar het ziekenhuis moest voor een operatie en dat u bij thuiskomst werd geslagen door uw ex-partner, G. U zei toen dat u moest ontsnappen uit jullie huis, dat u één dag bij uw vader verbleef en dan u toen de beslissing maakte om het land te verlaten (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/08/2025, vraagnr. 3.5). Deze verklaringen impliceren dat dit incident de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek uit Georgië. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zette u een geheel andere gang van zaken uiteen. Toen zei u dat het ziekenhuisbezoek plaatsvond in 2013, dus vier jaar vooraleer u Georgië verliet en niet meteen ervoor (NPO, p. 8). U zei ook dat u uw ex-partner reeds in 2013 verliet, dat u hem verliet op een moment dat hij niet thuis was (NPO, p. 9). Ook op dit punt verschillen uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS dus. U werd erop gewezen dat u het ziekenhuisincident bij het DVZ interview vermeldde als concrete vluchtaanleiding en dan zei u dat dit niet klopte en dat het daarentegen de aanleiding vormde voor uw beslissing om te breken met G. (NPO, p. 8). Dit strookt echter hoegenaamd niet met de neerslag van uw DVZ-interview.

U zei toen trouwens ook dat u Georgië verliet, enkele maanden na het ziekenhuisincident (NPO, p. 8). Dit klopt ook niet aangezien het incident plaatsvond in 2013 en u Georgië pas in november 2017 verliet (zie supra). U werd hiermee geconfronteerd en dan zei u dat u Georgië voor het eerst verliet in 2016 voor enkele maanden en dan voor een tweede keer in 2017 (NPO, p. 8). Zelfs met dit nieuw tijds kader dat u aanreikte, kloppen uw verklaringen dat u Georgië enkele maanden na het ziekenhuisincident (voor het eerst) verliet niet. Ook deze tegenstrijdige en onlogische verklaringen doen derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde waren uw verklaringen op het CGVS onderling tegenstrijdig, wat betreft het moment dat G. uw huis in brand stak. Op het moment van het persoonlijk onderhoud legde u een foto neer van uw vernielde woning en zei u dat G. uw woning in 2016 in brand stak (NPO, p. 3). Later zei u dat deze brandstichting de oorzaak was van jullie split en dat het om jullie gezamenlijke woning ging in Rustavi (NPO, p. 8). Deze verklaringen raken evenwel kant noch wal, daar u eerder al aangaf dat jullie in 2013 reeds uit elkaar gingen en dit incident dus dateerde van lang na jullie breuk (NPO, p. 4). U werd hiermee geconfronteerd en dan zei u dat de aanleiding voor uw scheiding het ziekenhuisincident was en dat het incident van brandstichting plaatsvond na jullie breuk (NPO, p. 8). Deze verschoning die u trachtte aan te reiken kan het CGVS niet overtuigen, daar u in eerste instantie wel degelijk zei dat het incident met uw woning de aanleiding vormde voor jullie breuk. Ook deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde was u dan ook nog eens tegenstrijdig bij de DVZ en op het CGVS omtrent het moment dat uw problemen met G. begonnen. Bij de DVZ zei u immers op ontegensprekelijke wijze dat uw problemen met hem begonnen na de geboorte van uw tweede kind in de zomer van 2013 (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/08/2025, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u ook dat uw ex-man u psychologisch "begon" te onderdrukken en fysiek geweld begon te gebruiken na de geboorte van uw tweede kind (NPO, p. 7). Het is pas later nadat u zei dat u de politie reeds inschakelde na een fysieke ruzie met hem in 2012 en u ermee werd geconfronteerd dat dit voor de geboorte van uw tweede kind was, dat u zei dat u eigenlijk bedoelde dat uw ex-partner reeds lang agressief was jegens u, doch dat de problemen in 2013 verergerden (NPO, p. 8). Tot op dit punt had u evenwel nooit gesproken van enige fysieke of psychologische druk vanwege uw ex-partner voor 2013 en bovendien zei u zowel bij de DVZ als op het CGVS op heel expliciete wijze dat de problemen pas in 2013 begonnen. U slaagde er dus opnieuw niet in om uw tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat de vrees ten aanzien van uw ex-partner niet geloofwaardig is.

Wat er ook van zei, u maakt niet aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Georgische autoriteiten indien u problemen zou kennen met uw ex na terugkeer naar Georgië.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het

algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

In 2012 belde u de politie nadat uw ex-partner agressief handelde jegens u na een ruzie. Ze kwamen tussen en gaven hem een werkstraf van één of twee maanden (NPO, p. 7-8 & 10). De politie trad dus wel degelijk op nadat u om hun hulp verzocht. U vond de straf die aan uw ex-partner werd gegeven niet streng genoeg, maar ondernam geen enkele poging om dit ergens aan te kaarten. U riep de hulp van de politie ook niet meer in op andere momenten waarbij u werd aangevallen of bedreigd door uw ex-partner. U deed ook geen poging om het geweld en de bedreigingen van uw ex-partner aan te kaarten in de rechtbank, bij andere overheidsdiensten of bij organisaties (voor slachtoffers van huiselijk geweld). U probeerde ook nooit om een contactverbod te krijgen tegen G. U weet dit gebrek aan ondernomen beschermingspogingen aan het feit dat er veel stigma heerste rond huiselijk geweld, dat er niet openlijk over werd gesproken en dat vrouwen die slachtoffer van huiselijk geweld waren – net zoals u – veel schaamte ondervonden en het daardoor moeilijk was om deze zaken aan te kaarten (NPO, p. 10-11). Het CGVS kan begrip opbrengen voor deze obstakels die u ervaarde, doch dit verandert niks aan het feit dat u simpelweg onvoldoende inspanningen leverde om de beschermingsmogelijkheden die voor u bestonden – en nog steeds bestaan – in Georgië te benutten.

Op vlak van het feit dat u de werkstraf van G. niet streng genoeg vond, kan het volgende worden opgemerkt. Er dient gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

U werd gevraagd of u bij eventuele toekomstige incidenten vanwege uw ex-partner zou kunnen rekenen op bescherming in Georgië, wetende dat er heden ten dage openlijker kan worden gesproken over thema's als huiselijk geweld en dan zei u dat u, uw moeder, uw zussen en uw nicht in uw kindertijd veel gendergeweld en intrafamiliaal geweld meemaakten met uw oom en vader (NPO, p. 7 & 11-12) en dat u zich daarom altijd onbeschermd voelde in Georgië en u vermoedt dat de politie sowieso te laat zou optreden als u iets ernstigs zou overkomen (NPO, p. 12). Opnieuw dient in dit verband te worden opgemerkt dat u in het verleden reeds op bescherming kon rekenen in Georgië (zie supra) en er zijn geen indicaties dat dit in de toekomst anders zou zijn.

In dit verband dient er ook gewezen te worden op het feit dat u er wel in slaagt een advocaat in Georgië onder de arm te nemen na uw vertrek, die u bijstond om volmachten te regelen om uw kinderen te zien in Griekenland (NPO, p. 12). Er kan bijgevolg verwacht worden dat u in staat bent de nodige stappen te ondernemen en zich te richten tot de bevoegde instanties indien u opnieuw in onmin met uw ex zou komen.

U werd volledigheidshalve gevraagd of u een vrees koestert op basis van de incidenten in uw kindertijd en dan zei u dat u bij terugkeer naar Georgië niet op de hulp van uw vader kan rekenen (NPO, p. 12). Dit kan an sich evenwel niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort staft uw identiteit en dit staat niet ter discussie. Het psychologisch attest is gebaseerd op uw eigen verklaringen en biedt dus geen objectieve argumenten om bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. Bovendien bieden de in het attest opgenomen vaststellingen geen verklaring voor de talrijke tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt wordt in het rapport net vermeld dat u zich wel degelijk goed kon situeren in tijd en ruimte. Het is bovendien opmerkelijk dat u slechts wanneer u geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud met uw tegenstrijdige verklaringen, u opwierp geheugenproblemen te hebben (NPO, p. 6). Het rapport over gendergeweld in Georgië gaat niet over u persoonlijk. De foto's van uw verwondingen en uw vernielde woning zeggen niks over de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep of uw woning vernield raakte.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst gaat verzoekster in op de overwegingen van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat het *in se* mogelijk is dat verzoekster in het verleden slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, doch dat de actuele vrees die zij koestert ten aanzien van haar ex-partner niet geloofwaardig is. Ten eerste, wat betreft het gestelde in de bestreden beslissing inzake haar verklaringen over haar laatste woonplaatsen, benadrukt verzoekster dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar laatste adres moest opgeven en dat dit in Rustavi was. Zij verduidelijkt dat dit altijd haar officieel adres is gebleven, al verbleef zij in de praktijk ook bij haar zus in Tbilisi. Volgens verzoekster verklaarde zij dit als dusdanig tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Verder oppert zij nog dat zij (net als elke verzoeker om internationale bescherming) zei dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel snel ging en zij aldaar gewoon antwoordde wat zij dacht dat men van haar verwachtte en dat er haar toen geen bijvragen werden gesteld. Zij besluit dat het hier niet gaat om een ommissie, laat staan dat dit afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Ten tweede hekelt zij dat de commissaris-generaal meent dat zij tegenstrijdig was over het aantal dagen dat zij bij haar vader verbleef. Te dezen benadrukt zij dat dit feiten betreffen van meer dan twaalf jaar geleden, waardoor men niet kan verwachten dat zij zich alles nog perfect herinnert. Zij vervolgt dat vaststaat dat zij enkele dagen naar haar vader is gevlucht en hij haar buiten zette, en dat het er voor de geloofwaardigheid van haar relaas niet toe doet hoeveel dagen dit exact waren. Luidens het verzoekschrift had zij geen idee dat dit soort details dermate tegen haar zouden worden gebruikt. Tot slot betoogt zij ook hier dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken snel moest gaan en algemeen moest blijven, waardoor zij – gelet op het feit dat de grote lijnen van het verhaal klopten – ook geen verbeteringen vroeg. Ten derde gaat verzoekster in op de overwegingen in de bestreden beslissing omtrent haar verklaringen over wanneer zij in het ziekenhuis belandde ten gevolge van het geweld van haar ex-partner. Te dezen betoogt zij dat de commissaris-generaal uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken afleidde dat zij na het ziekenhuisincident Georgië onmiddellijk zou verlaten. Zij verduidelijkt dat de relatiebreuk en de beslissing om het land te verlaten niet op één moment zijn beslist, dat dit een proces betreft, waarbij zij haar partner verliet om vervolgens gedwongen te worden terug bij hem te keren, dat men bij zulke beslissingen niet over één dag ijs gaat en dat zij ook niet zonder haar kinderen wou vertrekken, maar uiteindelijk niet anders kon. Zij voegt hieraan toe dat zij eerst in 2016 enkele maanden naar Griekenland trok, waarna zij nog een keer terugkeerde naar Georgië en dat zij uiteindelijk in 2017 definitief is vertrokken. Voorts betoogt verzoekster dat dit alles meer dan tien jaar achter haar ligt en dat zij intussen al veel heeft meegemaakt. Zij meent dat het feit dat zij de exacte data en volgorde van gebeurtenissen niet perfect kan uiteenzetten, dan ook niet meer dan normaal

is en de geloofwaardigheid van haar relaas niet aantast, zeker aangezien zij consistent de grote lijnen van haar relaas vertelde. Tot slot haalt zij aan dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals benadrukte dat zij moeite heeft met data. Ten vierde is verzoekster het er niet mee eens dat zij tegenstrijdig is in haar verklaringen over de brand in het huis in Rustavi. In deze verduidelijkt zij dat zij verklaarde dat dit de druppel was om weg te gaan bij haar partner, maar dat zij ook eerder na het ziekenhuisincident in 2013 bij hem wegging. Volgens verzoekster blijkt de commissaris-generaal het moeilijk te hebben met het begrijpen van een relatie die afspringt, waarbij mensen twijfelen over hun toekomst, waarbij iemand kan verhuizen om tijdelijk te scheiden, zonder dat er een definitieve beslissing werd genomen. Zij vervolgt dat dit ook het geval was in haar situatie in 2013 en 2017, waarbij het ziekenhuisincident in 2013 de druppel vormde om uit het huis weg te gaan en de brand in 2016 de druppel was om een definitieve lijn te trekken onder de relatie en voor altijd weg te gaan. Zij besluit dat dit dan ook geen tegenstrijdigheid betreft. Ten slotte hekelt verzoekster ook de overweging van de bestreden beslissing dat zij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over wanneer de problemen met haar ex-partner begonnen. Zij meent dat ook dit argument betrekking heeft op data van een zeer moeilijke periode en die zeer lang geleden plaatsvonden, waardoor zij moeilijk alles tot in de puntjes in detail kan uitleggen. Zij voegt hieraan toe dat zij inderdaad verklaarde dat de problemen in 2013 begonnen, waarmee zij de ernstige problemen bedoelde, wat niet wil zeggen dat het ervoor altijd peis en vree was.

Daarnaast betoogt verzoekster dat zij ter staving van haar relaas bij haar verzoekschrift documenten inzake betalingen, die zij vanuit Griekenland aan haar ex-partner deed, voegt.

Tot slot is verzoekster het niet eens met het gestelde in de bestreden beslissing inzake het voorhanden zijn van nationale bescherming in haar hoofd. Zo betoogt zij dat de verwerende partij stelt dat er in Georgië heel wat wetten en regels zijn die ervoor zouden zorgen dat intrafamiliaal geweld wel degelijk wordt aangepakt, maar dat zij hier eveneens telkens aan moet toevoegen dat de praktische uitvoering te wensen overlaat. Waar de commissaris-generaal haar verwijt onvoldoende inspanningen te hebben geleverd om de in Georgië beschikbare beschermingsmogelijkheden te benutten, oppert verzoekster dat zij aan de levende lijve ondervond hoe haar moeder vaak de politie belde, waarna er enkele dagen later weer exact hetzelfde gebeurde. Zij vervolgt dat men kan beweren dat er hulp is, maar dat dit in de praktijk niet zo is. Volgens verzoekster heeft het feit dat men haar ex-partner heeft gestraft met een werkstraf geen enkel effect gehad en zal dit ook nooit effect hebben. Zij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal absoluut geen reëel idee heeft van het geweld op vrouwen in Georgië en het feit dat er in het land maandelijks tot zelfs wekelijks vrouwen worden vermoord door hun ex-partners. Tot slot benadrukt verzoekster, onder verwijzing naar de door haar bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie, dat haar relaas ondersteund wordt door talrijke onderzoeken en publicaties die het probleem van geweld op vrouwen in Georgië uitgebreid bespreken en dat femicide in het land allesbehalve een randfenomeen is, hetgeen bewezen wordt door cijfers.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In deze betoogt zij dat zij, indien zij geen internationale bescherming zou krijgen in België en naar Georgië moet terugkeren, zij een groot risico loopt op geweld vanwege haar ex-partner en zij niet kan vertrouwen op de Georgische autoriteiten om ervoor te zorgen dat dit niet gebeurt, hetgeen in strijd is met voormelde verdragsbepalingen.

2.1.3. In een derde en laatste middel beroept verzoekster zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Concreet betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen in strijd is met voormelde beginselen. Zij verduidelijkt dat zij steeds de motieven van haar verzoek om internationale bescherming klaar en duidelijk heeft uiteengezet en dat de commissaris-generaal nooit tot een weigeringsbeslissing was gekomen indien er een zorgvuldig onderzoek aan de bestreden beslissing was voorafgegaan. Wat betreft dit gebrek aan een zorgvuldig onderzoek, verwijst zij naar haar eerder betoog en benadrukt zij dat het feit dat zij geregeld gebeurtenissen en data door elkaar haalt te wijten is aan de moeite die zij heeft met data en chronologie, hetgeen zij meermaals aanhaalde tijdens haar persoonlijk onderhoud, dat er meer dan tien jaar verstreken is tussen de gebeurtenissen van 2012-2014 en haar interviews naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming en dat zij er ondertussen ook een heel leven in Griekenland heeft opzitten. Verder oppert zij dat, indien de verwerende partij vaststelde dat bepaalde door haar tijdens de administratieve procedure aangehaalde data niet klopten, zij zelf initiatief had kunnen nemen om verduidelijking te vragen.

Bovendien betoogt verzoekster dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij ondertussen bijna tien jaar in de Europese Unie verblijft. Volgens haar heeft zij niets of niemand om op terug te vallen in Georgië. Zij verduidelijkt dat haar moeder in Griekenland woont, dat haar vader een geweldenaar is waarvan haar moeder jarenlang slachtoffer was en dat zij zelf jarenlang slachtoffer was van het geweld van haar ex-partner en de vader van haar kinderen. Te dezen benadrukt zij nog dat haar relaas in grote lijnen geloofwaardig bevonden is en dat talrijke onderzoeken en publicaties ondersteunen dat er in Georgië zeer ernstige problemen van geweld en vooral geweld op vrouwen door (ex-)partners zijn, hetgeen ook voor haar het geval is. Zij besluit dat er voor haar geen menswaardige toekomst is in Georgië.

2.1.4. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geïnventariseerde informatie, een bewijs van betalingen aan haar ex-partner vanuit Griekenland als bijkomend stuk bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 13).

2.2.2. Verzoekster maakt op 5 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd een medisch-psychologisch attest *d.d.* 12 november 2025.

2.2.3. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 22 januari 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Georgië - algemene situatie*" van 12 februari 2025 en er de weblink van vermeldt.

2.2.4. Op 26 januari 2026 maakt verzoekster, andermaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd een psychologisch attest *d.d.* 14 september 2025.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. Verder, wat de opgeworpen schending van het recht van de verdediging betreft, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf aan dat u zich zenuwachtig voelde bij de start van het persoonlijk onderhoud. U zei ook dat u soms last heeft aan uw borststreek als u teveel stress ervaart. U kampt ook met slaapproblemen en daardoor neemt u 's avonds kalmeringsmiddelen. U gaf evenwel ook aan dat u zich geschikt voelde om het persoonlijk onderhoud af te leggen, dat u op het moment van het interview geen medicatie had ingenomen en dat u geen ernstige pijn in uw borststreek ervaarde op dat moment (NPO, p. 2-3). Uit het goede verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat deze medische problemen niet voor enige obstakels hebben gezorgd en u steeds in staat was de vragen te begrijpen en hierop een passend antwoord te voorzien.

Doorheen het persoonlijk onderhoud zei u wel meermaals dat u met geheugenproblemen kampt ten gevolge van uw psychologische problemen en trauma's in het verleden, vooral op vlak van tijdsaanduiding (NPO, p. 5-6 & 8-9). Dit blijkt evenwel niet uit het psychologisch attest dat u neerlegde, waarin net wordt gesteld dat u coherent en verzorgd was, een goed tijds- en ruimtelijk besef had en geen tekenen van formele denkstoornissen vertoonde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

De door verzoekster bij haar aanvullende nota's gevoegde attesten zijn niet van aard voormelde beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft het bij haar aanvullende nota van 26 januari 2026 gevoegde attest *d.d.* 14 september 2025, merkt de Raad op dat verzoekster dit attest van een klinisch psycholoog reeds neerlegde tijdens de administratieve procedure en dat dit mee werd genomen in voormelde beoordeling. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekster met geheugenproblemen kampt, en dat zij integendeel coherent en verzorgd was, een goed tijds- en ruimtelijk besef had en geen tekenen van formele denkstoornissen vertoonde. Verder voegt verzoekster bij haar aanvullende nota van 5 januari 2026 een medisch-psychologisch attest *d.d.* 12 november 2025, waarin de diagnose van PTSS wordt gesteld. Uit dit attest blijkt onder meer dat verzoekster goed georiënteerd is in ruimte, tijd en persoon, dat het

bewustzijn helder is, dat zij het moeilijk lijkt te hebben om chronologisch over haar relaas te vertellen, dat haar geheugen verstoord lijkt wanneer ze over de gestelde traumatische gebeurtenissen vertelt en dat er sprake is van een psychologische problematiek die “*zeer waarschijnlijk*” interfereert met het doen van een compleet, coherent en consistent relaas. Te dezen merkt de Raad op dat het opvallend is dat het psychologisch attest, dat dateert van na de bestreden beslissing, zijnde 8 oktober 2025, wel melding maakt van deze problematiek, terwijl het voorliggende psychologisch attest, dat dateert van voor het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing, hier geenszins melding van maakt en juist stelt dat zij goed tijds- en ruimtelijk besef had en geen tekenen van formele denkstoornissen vertoonde. Dit, in combinatie met het feit dat het attest *d.d.* 12 november 2025 uitgaat van een huisarts en dus niet is opgesteld door een klinisch psycholoog of een psychiater en hierin niet afdoende en *in concreto* wordt toegelicht op welke wijze de huisarts tot de bevinding is gekomen dat “*uit het psychiatrisch onderzoek*” kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een psychologische problematiek die “*zeer waarschijnlijk*” interfereert met het doen van een compleet, coherent en consistent relaas, doet de Raad vermoeden dat deze stellingname louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster. De beweerde geheugenproblemen kunnen dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Volledigheidshalve voegt de Raad nog toe dat er uit de voorliggende attesten geen andere elementen kunnen worden afgeleid die verzoekster in de weg hadden kunnen staan om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van het procedureverloop.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd omdat zij in het verleden reeds meermaals slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoekster er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat, hoewel het *in se* mogelijk is dat verzoekster in het verleden slachtoffer werd van huiselijk geweld, haar relaas – omwille van verschillende redenen – niet geheel met de werkelijkheid overeenstemt, waardoor de actuele vrees die zij koestert voor haar ex-partner niet geloofwaardig is. Zo (a) valt er een ernstige omissie vast te stellen in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal inzake de adressen waar zij verbleef in de periode voordat zij Georgië verliet. Verder (b) zijn verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal tegenstrijdig op vlak van het aantal dagen dat zij bij haar vader verbleef nadat zij wegging van haar ex-partner. Ook (c) is verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal tegenstrijdig over wanneer zij in het ziekenhuis belandde ten gevolge van het geweld van haar ex-partner. Voorts (d) zijn verzoeksters verklaringen bij het commissariaat-generaal tegenstrijdig omtrent het moment dat haar ex-partner haar huis in brand stak. Tot slot (e) was verzoekster tegenstrijdig bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal omtrent het moment dat haar problemen met haar ex-partner begonnen. Bovendien (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in dit verband geen beroep zou kunnen doen op de in Georgië voorziene bescherming. Daarnaast (iii) merkt de commissaris-generaal op dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit verzoeksters verklaringen inzake haar kindertijd. Ten slotte (iv) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het volharden in haar problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

2.3.8.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster geen internationale bescherming kan worden toegekend op basis van haar verklaringen inzake het huiselijk geweld dat zij zou hebben ondergaan vanwege haar ex-partner.

2.3.8.3.1. Vooreerst is de vrees die verzoekster ten aanzien van haar ex-partner koestert niet geloofwaardig. Ofschoon op zich niet wordt ontkend dat verzoekster in het verleden het slachtoffer was van huiselijk geweld, kan er omwille van meerdere redenen worden vermoed dat het asielrelaas dat zij uiteenzette niet geheel met de werkelijkheid overeenstemt, waardoor de actuele vrees die zij zou koesteren voor haar ex-partner niet geloofwaardig is. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op omstandige en pertinente wijze het volgende geoordeeld:

“Ten eerste is er een ernstige omissie waar te nemen in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op vlak van de adressen waarop u verbleef in de periode voordat u Georgië verliet. Toen u bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te geven van uw adressen in Georgië, zei u dat u de laatste vier jaar voor uw vertrek uit Georgië in november 2017 op hetzelfde adres in Rustavi verbleef (Verklaring DVZ, d.d. 07/08/2025, p. 6). Dit is in weerwil met uw verklaringen op het CGVS, waar u verklaarde dat u na de breuk met uw ex-partner eind 2013 eerst zeven maanden bij uw zus in Tbilisi verbleef, dan vier dagen bij uw vader in uw geboortedorp en daarna terug bij uw zus in Tbilisi tot november 2017 (NPO, p. 5). U liet bij de DVZ dus na ook maar iets te vermelden over uw verblijf in Tbilisi, terwijl u daar heel de periode verbleef na de breuk met uw ex-partner en voor u Georgië verliet. U verbleef hier ook specifiek omdat u hem wou vermijden en om aan zijn agressie te kunnen ontsnappen (NPO, p. 6), waardoor dit om een beduidende omissie gaat. U werd met deze omissie geconfronteerd en dan zei u dat u bij de DVZ nooit uitdrukkelijk werd gevraagd of u bij uw zus verbleef en dat u in het algemeen geen concrete vragen kreeg over uw verblijfplaatsen in Georgië (NPO, p. 6). Dit kan het CGVS niet overtuigen, daar u bij de DVZ wel degelijk op heel concrete wijze zei dat u in Rustavi verbleef op een specifiek adres in de laatste vier jaar voor uw vertrek uit Georgië. Deze omissie doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig op vlak van het aantal dagen dat u bij uw vader verbleef nadat u wegging van uw ex-partner. Zo zei u bij de DVZ in eerste instantie dat u één nacht bij uw vader verbleef nadat u uw ex-partner verliet, doch dat u niet bij hem mocht blijven, daar hij uw beslissing om met uw partner te breken niet respecteerde (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/08/2025, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dan weer dat u vier dagen bij uw vader verbleef (NPO, p. 5-6). Opnieuw gaat het om een beduidende tegenstrijdigheid, daar dit uw verblijfplaats betrof nadat u uw agressieve ex-partner verliet. U werd om een verklaring verzocht voor uw tegenstrijdige verklaringen en u kwam niet verder dan te zeggen dat de tolk u waarschijnlijk verkeerd had begrepen tijdens uw DVZ-interview (NPO, p. 6). Ook deze verklaring houdt geen steek, daar u bij de start van het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat uw verklaringen bij de DVZ aan u werden voorgelezen en u toen geen fouten opmerkte. U bevestigde de waarachtigheid van uw verklaringen met uw handtekening (NPO, p. 3). Indien uw verklaringen bij de DVZ effectief foutief werden genoteerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit toen al had opgemerkt en vermeld. Ook deze tegenstrijdigheid doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde waren uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS ook tegenstrijdig op vlak van wanneer u in het ziekenhuis belandde ten gevolge van het geweld van uw ex-partner. Bij de DVZ zei u dat u op een gegeven moment naar het ziekenhuis moest voor een operatie en dat u bij thuiskomst werd geslagen door uw ex-partner, G. U zei toen dat u moest ontsnappen uit jullie huis, dat u één dag bij uw vader verbleef en dan u toen de beslissing maakte om het land te verlaten (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/08/2025, vraagnr. 3.5). Deze verklaringen impliceren dat dit incident de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek uit Georgië. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zette u een geheel andere gang van zaken uiteen. Toen zei u dat het ziekenhuisbezoek plaatsvond in 2013, dus vier jaar vooraleer u Georgië verliet en niet meteen ervoor (NPO, p. 8). U zei ook dat u uw ex-partner reeds in 2013 verliet, dat u hem verliet op een moment dat hij niet thuis was (NPO, p. 9). Ook op dit punt verschillen uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS dus. U werd erop gewezen dat u het ziekenhuisincident bij het DVZ interview vermeldde als concrete vluchtaanleiding en dan zei u dat dit niet klopte en dat het daarentegen de aanleiding vormde voor uw beslissing om te breken met G. (NPO, p. 8). Dit strookt echter hoegenaamd niet met de neerslag van uw DVZ-interview.

U zei toen trouwens ook dat u Georgië verliet, enkele maanden na het ziekenhuisincident (NPO, p. 8). Dit klopt ook niet aangezien het incident plaatsvond in 2013 en u Georgië pas in november 2017 verliet (zie supra). U werd hiermee geconfronteerd en dan zei u dat u Georgië voor het eerst verliet in 2016 voor enkele maanden en dan voor een tweede keer in 2017 (NPO, p. 8). Zelfs met dit nieuw tijds kader dat u aanreikte, kloppen uw verklaringen dat u Georgië enkele maanden na het ziekenhuisincident (voor het eerst) verliet niet. Ook deze tegenstrijdige en onlogische verklaringen doen derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde waren uw verklaringen op het CGVS onderling tegenstrijdig, wat betreft het moment dat G. uw huis in brand stak. Op het moment van het persoonlijk onderhoud legde u een foto neer van uw vernielde woning en zei u dat G. uw woning in 2016 in brand stak (NPO, p. 3). Later zei u dat deze brandstichting de oorzaak was van jullie split en dat het om jullie gezamenlijke woning ging in Rustavi (NPO, p. 8). Deze verklaringen raken evenwel kant noch wal, daar u eerder al aangaf dat jullie in 2013 reeds uit elkaar gingen en dit incident dus dateerde van lang na jullie breuk (NPO, p. 4). U werd hiermee geconfronteerd en dan zei u

dat de aanleiding voor uw scheiding het ziekenhuisincident was en dat het incident van brandstichting plaatsvond na jullie breuk (NPO, p. 8). Deze verschoning die u trachtte aan te reiken kan het CGVS niet overtuigen, daar u in eerste instantie wel degelijk zei dat het incident met uw woning de aanleiding vormde voor jullie breuk. Ook deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten vijfde was u dan ook nog eens tegenstrijdig bij de DVZ en op het CGVS omtrent het moment dat uw problemen met G. begonnen. Bij de DVZ zei u immers op ontegensprekelijke wijze dat uw problemen met hem begonnen na de geboorte van uw tweede kind in de zomer van 2013 (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/08/2025, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u ook dat uw ex-man u psychologisch "begon" te onderdrukken en fysiek geweld begon te gebruiken na de geboorte van uw tweede kind (NPO, p. 7). Het is pas later nadat u zei dat u de politie reeds inschakelde na een fysieke ruzie met hem in 2012 en u ermee werd geconfronteerd dat dit voor de geboorte van uw tweede kind was, dat u zei dat u eigenlijk bedoelde dat uw ex-partner reeds lang agressief was jegens u, doch dat de problemen in 2013 verergerden (NPO, p. 8). Tot op dit punt had u evenwel nooit gesproken van enige fysieke of psychologische druk vanwege uw ex-partner voor 2013 en bovendien zei u zowel bij de DVZ als op het CGVS op heel expliciete wijze dat de problemen pas in 2013 begonnen. U slaagde er dus opnieuw niet in om uw tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Vooreerst tracht verzoekster deze tegenstrijdigheden in haar verzoekschrift inhoudelijk te weerleggen en te minimaliseren. Wat betreft het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over haar verblijf bij haar zus, betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar laatste adres moest opgeven, dat dit in Rustavi was, en dat dit altijd haar officieel adres is gebleven, al verbleef zij in de praktijk ook bij haar zus in Tbilisi. Te dezen benadrukt de Raad dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken zowel gevraagd werd naar haar laatste adres in Georgië, als om een overzicht te geven van haar hoofdverblijfplaatsen de laatste jaren en dus geenszins enkel gevraagd werd naar haar laatste adres in Georgië (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10). Bovendien werd haar geenszins gevraagd naar haar officiële adres(sen), doch louter naar haar hoofdverblijfplaatsen. Het louter volharden in één versie van de feiten, kan geen afbreuk doen aan de wel degelijk ernstige omissie in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op het feit dat dit vermeend verblijf gezien dient te worden als een poging van verzoekster om aan haar problemen te kunnen ontsnappen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij hier melding van zou maken wanneer gevraagd wordt naar haar adressen in Georgië. Verder kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat vaststaat dat zij enkele dagen naar haar vader is gevlucht en hij haar buiten zette, en dat het er voor de geloofwaardigheid van haar relaas niet toe doet hoeveel dagen dit exact waren. Ook dit aspect heeft immers betrekking op een poging van verzoekster om te ontsnappen aan haar vermeende problemen. Daar het hier gaat om een verblijf van enkele dagen en er in dat opzicht een wezenlijk verschil is tussen één dag of enkele dagen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster hierover consistent was tijdens de administratieve procedure, *quod non*. Dat zij over andere elementen inzake dit verblijf wel consistent is, doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid, die de geloofwaardigheid van dit verblijf, alsook de problemen op zich wel degelijk ondermijnt. Voorts, wat betreft haar verklaringen inzake het incident waarbij zij naar het ziekenhuis moest en het feit of dit de aanleiding vormde voor haar vertrek uit Georgië en toen gesitueerd dient te worden, dan wel de aanleiding vormde voor haar breuk met haar ex-partner en in 2013 plaatsvond, oppert zij in het verzoekschrift dat de beslissing om te breken met haar ex-partner en de beslissing haar land te verlaten niet op hetzelfde moment genomen werden. De Raad benadrukt dat het tegendeel geenszins beweerd wordt in de bestreden beslissing en dat het verzoekster is die er niet in slaagt te verduidelijken of voormeld incident de aanleiding vormde voor haar vertrek, dan wel voor de breuk met haar ex-partner, en bij uitbreiding over wanneer dit incident gesitueerd dient te worden. Dat zij een eerste keer vertrok in 2016 en een tweede keer in 2017, doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. Tevens gaat verzoekster in het verzoekschrift in op het motief van de bestreden beslissing dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal stelt dat de brandstichting door haar ex-partner zich situeerde in 2016 en dat dit de oorzaak was van hun breuk, terwijl zij eerder verklaarde dat zij reeds uit elkaar gingen in 2013. Concreet betoogt zij dat het incident waarbij zij naar het ziekenhuis ging in 2013 de reden was voor hun breuk, terwijl het incident met de brand in 2016 de reden vormde voor haar definitieve vertrek. Dit stemt niet overeen met de notities uit het persoonlijk onderhoud waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij verklaarde dat de brandstichting in 2016 de aanleiding vormde voor haar breuk (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat verzoekster en haar ex-partner meerdere keren uit elkaar gingen is mogelijk. Verwacht kan worden dat verzoekster dit dan wel als dusdanig zou aangeven, *quod non*. Tot slot, wat betreft de aanvang van de problemen met haar ex-partner, benadrukt verzoekster dat zij verklaarde dat de problemen begonnen in 2013, maar dit niet wil zeggen dat het voordien altijd peis en vree was tussen hen. Te dezen stipt de Raad aan dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aanvankelijk bij het commissariaat-generaal duidelijk verklaarde dat de problemen begonnen in 2013, zonder melding te maken van kleinschaligere problemen voordien. Bovendien kunnen verzoeksters verklaringen later tijdens het persoonlijk onderhoud inzake een incident van 2012 bezwaarlijk

gezien worden als hebbende betrekking op kleinschaligere problemen die voorafgingen aan de grotere problemen van 2013. Dit incident betrof een fysieke aanval, waarna verzoekster naar de politie stapte, hetgeen zij later nooit meer opnieuw deed naar aanleiding van andere incidenten.

Vervolgens benadrukt de Raad dat geenszins ontkend wordt dat het afspringen van een (gewelddadige) relatie een proces is waarbij er vaak verschillende momenten zijn waarin er twijfels bestaan en waarin beide partners (al dan niet tijdelijk) uit elkaar gaan. Het is juist over dit proces dat verzoekster tijdens een persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg te vertellen. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in staat is op consistente en coherente wijze de belangrijkste gebeurtenissen uit dit proces te omschrijven en in de tijd te situeren, alsook de gevolgen die zij hier intern of expliciet aan koppelde te verduidelijken. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in consistente en coherente verklaringen af te leggen over de adressen alwaar zij verbleef voor haar vertrek uit Georgië, over een incident waarbij zij in het ziekenhuis belandde, over het moment waarop haar ex-partner hun woning in brand stak, over het moment waarop zij besloot haar relatie met haar ex-partner definitief te beëindigen en waarop zij besloot haar land te verlaten omwille van de problemen en over het moment waarop de problemen met haar ex-partner begonnen. Dit betreffen allen, mede gelet op het voorgaande, cruciale elementen uit haar vermeend proces inzake haar relatie en problemen met haar ex-partner, waarvan verwacht kan worden dat zij eenduidige verklaringen aflegt – *quod non*.

Waar verzoekster voormelde tegenstrijdigheden en omissie tracht toe te schrijven aan het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en de administratieve procedure van haar verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud (bij het commissariaat-generaal of bij de Dienst Vreemdelingenzaken) in België allerminst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op verzoeksters verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht dat zij bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*. Dat dit proces een moeilijke periode met zich teweeg kan brengen, wordt evenmin ontkend. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verwacht kan worden dat zij coherente en consistente verklaringen kan afleggen inzake mijlpalen in dit proces en haar daaraan gekoppelde gedachtegang, *quod non*.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, betoogt zij nog dat deze te wijten zijn aan het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken snel verliep en er geen bijvragen werden gesteld. In deze wenst de Raad te onderstrepen dat, hoewel verzoekster gevraagd werd om kort te zijn, haar ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst uiteen te zetten. Tevens merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij/zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen aflegde die niet stroken met de verklaringen die zij aflegde bij het commissariaat-generaal, inzake haar verblijfplaatsen voor haar vertrek uit Georgië, inzake een incident met haar ex-partner waardoor zij in het ziekenhuis belandde en het feit of dit leidde tot haar beslissing een einde te stellen aan de relatie of het land te verlaten en inzake het moment waarop haar problemen begonnen. Dit betreffen namelijk kernelementen uit haar vermeend proces die ertoe zouden geleid hebben te breken met haar ex-partner. Verwacht kon worden dat verzoekster op consistente en coherente wijze melding zou gemaakt hebben van deze gegevens. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen in het Georgisch aan haar werden voorgelezen, waarna zij de vragenlijst uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zij verduidelijkte hierbij geenszins dat er bepaalde zaken verkeerd werden begrepen, laat staan dat dit was omdat het interview kort was. Dat zij geen correcties aanbracht omdat alles snel moest gaan en algemeen moest blijven en alles in grote lijnen klopte, kan niet worden aangenomen. De tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal betreffen, gelet op het voorgaande, kernelementen van haar relaas en verwacht kan worden dat zij correcties zou aanbrengen indien haar verklaringen haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en haar gevraagd werd om deze voor akkoord te ondertekenen, indien deze niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen. Tot slot merkt de Raad nog op dat, wanneer verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal wordt gevraagd naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij bevestigde dat het interview goed verlopen was, dat haar verklaringen aan haar

werden voorgelezen en dat zij er alle elementen kon aanhalen, ondanks dat het kort was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat er haar geen bijvragen werden gesteld, merkt de Raad op dat de haar gestelde vragen duidelijk waren en dat er, waar nodig, wel degelijk bijvragen werden gesteld. Verzoekster verduidelijkt geenszins hoe bepaalde bijkomende bijvragen ervoor zouden gezorgd hebben dat haar verklaringen niet tegenstrijdig zouden zijn. Bovendien benadrukt de Raad dat het verzoekster is die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Vervolgens benadrukt verzoekster in het verzoekschrift dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals aanhaalde dat zij het moeilijk had om data te herinneren en om haar verhaal chronologisch uiteen te zetten. Te dezen verwijst de Raad naar het gestelde onder punt 2.3.7. van het onderhavig arrest, waaruit blijkt dat verzoeksters beweerde geheugenproblemen niet zonder meer kunnen worden aangenomen. De Raad stipt aan dat het overigens merkwaardig is dat verzoekster slechts wanneer zij tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen opwierp geheugenproblemen te hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Bovendien, zelfs indien verzoekster moeite zou hebben met data, dan nog kan worden verwacht dat zij bepaalde gebeurtenissen wel ten opzichte van elkaar kan plaatsen of er een eenduidig belang aan kan geven, waar zij evenwel niet in slaagt. Bijkomend stipt de Raad aan dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande en hetgeen ook volgt.

De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie inzake huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in Georgië is geenszins afdoende om aan te tonen dat zij een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Georgië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de actualiteit van haar verklaarde vrees. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie. Ook het gegeven als zou verzoeksters voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Tot slot, wat betreft de bij haar verzoekschrift gevoegde bewijzen van betalingen aan haar ex-partner vanuit Griekenland, stelt de Raad vast dat dit louter foto's van documenten betreffen, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook blijkt uit deze stukken louter dat verzoekster vanuit Griekenland betalingen deed aan haar ex-partner in Georgië. Hieruit blijkt geenszins wat de reden hiervan was. Dit stuk kan dan ook niet in aanmerking worden genomen als bewijs voor de door haar verklaarde problemen.

2.3.8.3.2. Zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaarde problemen of indien zij los van dit relaas slachtoffer was van vormen van huiselijk geweld (vanwege haar ex-partner), wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en uit de recentste COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 22 januari 2026 middels een werkende weblink wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld. In 2024 vinden net zoals voorgaande jaren opleidingen plaats voor procureurs en rechters met focus op de behandeling van zaken van huiselijk geweld. Meer dan 400 onderzoekers, openbare aanklagers en rechters hebben in 2021-2022 een opleiding gevolgd om gevallen van seksueel geweld efficiënter te onderzoeken, vervolgen en berechten.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf. De *Public Defender* noteert in het jaarrapport over 2023 dat daders van huiselijk geweld steeds vaker een elektronische armband krijgen bovenop een contactverbod. Het aantal contactverboden blijft in 2023 stabiel in vergelijking met voorgaande jaren en schommelt rond de 9.000. *GYLA* stelt in 2024 dat de procureur-generaal in de meeste strafzaken aangaande huiselijk geweld, 97 % in totaal, een verzoek indient om de beklagde in voorlopige hechtenis te plaatsen. In een aantal situaties verkiest de rechter om een borgtocht te vragen in plaats van preventieve opsluiting.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht, op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven net zoals

voorgaande jaren evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De Europese Commissie stelt in het uitbreidingsrapport van oktober 2024 vast dat er een toename is van het aantal meldingen over gender gerelateerd en huiselijk geweld, in het bijzonder over seksueel geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden, vluchtelingen, LGBTQI+-personen en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Het aantal vrouwenmoorden blijft ook hoog. Volgens de Europese Commissie is er ruimte voor verbetering wat betreft preventie en aanpak. De *Public Defender* stelt in 2023 een verbetering vast wat betreft het identificeren van het motief gender, wat geldt als een verzwarende omstandigheid, in rechtszaken aangaande vrouwenmoorden en moordpogingen op vrouwen. Toch blijft het in bepaalde situaties een uitdaging om dit correct te identificeren in de fase van het onderzoek of in de rechtbank.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogde het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling werd in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetwijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. Zij komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter opsommen van algemene informatie, zonder deze inhoudelijk te bespreken. De algemene informatie die zij bij het verzoekschrift voegt teneinde de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen en aan te tonen dat huiselijk geweld alsook femicide nog steeds een groot probleem is in Georgië en dat er nog tekortkomingen zijn op het vlak van begeleiding en bescherming, loopt bovendien gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023 en 12 februari 2025. De problemen op het vlak van implementatie van de ondernomen initiatieven in de praktijk, de tekortkomingen en de ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren, de beperkingen inzake bescherming tegen herhaaldelijk gender gerelateerd geweld, de problemen inzake opvangmogelijkheden en de stijging van het aantal femicidezaken zijn in bovenstaande analyse reeds meegenomen en onderkend. Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering wordt door de Raad niet ontkend en komt ook aan bod in de hoger weergegeven beoordeling en analyse, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Noch het (beperkt) betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst, is van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Verzoekster toont met haar betoog in het verzoekschrift, dat voornamelijk bestaat uit een loutere opsomming van landeninformatie, niet aan dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet (langer) correct is, noch dat hieruit de verkeerde conclusies is getrokken.

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekster zelf toekomt om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont

niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“In 2012 belde u de politie nadat uw ex-partner agressief handelde jegens u na een ruzie. Ze kwamen tussen en gaven hem een werkstraf van één of twee maanden (NPO, p. 7-8 & 10). De politie trad dus wel degelijk op nadat u om hun hulp verzocht. U vond de straf die aan uw ex-partner werd gegeven niet streng genoeg, maar ondernam geen enkele poging om dit ergens aan te kaarten. U riep de hulp van de politie ook niet meer in op andere momenten waarbij u werd aangevallen of bedreigd door uw ex-partner. U deed ook geen poging om het geweld en de bedreigingen van uw ex-partner aan te kaarten in de rechtbank, bij andere overheidsdiensten of bij organisaties (voor slachtoffers van huiselijk geweld). U probeerde ook nooit om een contactverbod te krijgen tegen G. U weet dit gebrek aan ondernomen beschermingspogingen aan het feit dat er veel stigma heerste rond huiselijk geweld, dat er niet openlijk over werd gesproken en dat vrouwen die slachtoffer van huiselijk geweld waren – net zoals u – veel schaamte ondervonden en het daardoor moeilijk was om deze zaken aan te kaarten (NPO, p. 10-11). Het CGVS kan begrip opbrengen voor deze obstakels die u ervaarde, doch dit verandert niks aan het feit dat u simpelweg onvoldoende inspanningen leverde om de beschermingsmogelijkheden die voor u bestonden – en nog steeds bestaan – in Georgië te benutten.

Op vlak van het feit dat u de werkstraf van G. niet streng genoeg vond, kan het volgende worden opgemerkt. Er dient gewezen te worden op het feit dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

U werd gevraagd of u bij eventuele toekomstige incidenten vanwege uw ex-partner zou kunnen rekenen op bescherming in Georgië, wetende dat er heden ten dage openlijker kan worden gesproken over thema's als huiselijk geweld en dan zei u dat u, uw moeder, uw zussen en uw nicht in uw kindertijd veel gendergeweld en intrafamiliaal geweld meemaakten met uw oom en vader (NPO, p. 7 & 11-12) en dat u zich daarom altijd onbeschermd voelde in Georgië en u vermoedt dat de politie sowieso te laat zou optreden als u iets ernstigs zou overkomen (NPO, p. 12). Opnieuw dient in dit verband te worden opgemerkt dat u in het verleden reeds op bescherming kon rekenen in Georgië (zie supra) en er zijn geen indicaties dat dit in de toekomst anders zou zijn.

In dit verband dient er ook gewezen te worden op het feit dat u er wel in slaagt een advocaat in Georgië onder de arm te nemen na uw vertrek, die u bijstond om volmachten te regelen om uw kinderen te zien in Griekenland (NPO, p. 12). Er kan bijgevolg verwacht worden dat u in staat bent de nodige stappen te ondernemen en zich te richten tot de bevoegde instanties indien u opnieuw in onmin met uw ex zou komen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het herhalen van verklaringen die zij in dit verband reeds aflegde bij het commissariaat-generaal, hetgeen geenszins van aard is afbreuk te doen aan het voormelde. Wat betreft de herneming van haar verklaring dat zij éénmaal naar de politie stapte waarna haar ex-partner een werkstraf kreeg en het betoog dat dit geen effect had en nooit een effect zal hebben, kan de Raad dienstig verwijzen naar hetgeen hierover in de bestreden beslissing terecht werd gesteld, met name dat dit er wel degelijk op wijst dat de autoriteiten bereid zijn op te treden, dat verzoekster geen bijkomende stappen ondernam om dit aan te kaarten en dat nationale bescherming, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, niet absoluut dient te zijn. De Raad kan de commissaris-generaal ook bijtreden waar wordt gesteld dat verzoekster geen andere pogingen ondernam om bescherming te krijgen naar aanleiding van andere incidenten. Waar zij in het verzoekschrift herhaalt dat zij zelf zag hoe haar moeder nooit geholpen werd toen zij slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege haar man, zijnde verzoeksters vader, onderstreept de Raad dat vaststaat dat verzoekster wel degelijk geholpen werd bij de beperkte beschermingspoging die zij persoonlijk ondernam. Ook uit de hierboven besproken algemene landeninformatie blijkt dat er thans meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld bij de Georgische autoriteiten.

In zoverre verzoekster in deze andermaal verwijst naar de door haar bij het verzoekschrift gevoegde algemene landeninformatie en poneert dat haar situatie overeenstemt met deze informatie, verwijst de Raad naar voormelde uiteenzetting waarin wordt besloten dat uit de algemene landeninformatie blijkt dat de Georgische autoriteiten algemeen gezien afdoende bescherming bieden in gevallen van huiselijk geweld. Bovendien volstaat dergelijke algemene informatie niet om te concluderen dat de Georgische autoriteiten in haar individueel geval onwillig dan wel onmachtig waren of – indien er zich opnieuw problemen zouden voordoen – zullen zijn om hulp en/of bescherming te bieden. Het algemene betoog van verzoekster in haar

verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3.8.4. Verder blijkt uit de elementen van het dossier dat er in verzoeksters kindertijd sprake was van huiselijk geweld en dat dit voornamelijk uiting van een nonkel. Wanneer verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd werd of zij in dit verband een nood aan internationale bescherming meent te hebben, verklaart zij dat zij bij terugkeer naar Georgië niet op de hulp van haar vader zal kunnen rekenen en dat haar vader haar vroeger mishandelde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster thans geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar vader, doch eerder aanhaalt dat zij niet op hem zal kunnen rekenen bij terugkeer. Gelet op hetgeen voorafgaat, waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat zij niet zal kunnen rekenen op de in Georgië beschikbare bescherming wat betreft haar ex-partner en hetgeen volgt, waaruit blijkt dat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt omwille van haar lang verblijf in Georgië, kan hieruit op zich geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

2.3.8.5. Vervolgens betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat zij bijna tien jaar in de Europese Unie is en dat zij – gelet op het feit dat haar moeder haar vader ontvluchtte richting Griekenland, haar vader zelf een dader is van huiselijk geweld en zij zelf slachtoffer was van geweld vanwege haar ex-partner en de vader van haar kinderen – niets of niemand heeft om op terug te vallen in Georgië. Tevens benadrukt zij dat dit deel van haar verklaringen niet betwist wordt en dat dit overeenstemt met de door haar bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie.

Te dezen onderstreept de Raad dat verzoeksters nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van haar land van nationaliteit, Georgië. Haar verblijfssituatie in België (of de Europese Unie) is daartoe niet dienstig, tenzij deze bij terugkeer naar Georgië in haar hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maakt echter geenszins aannemelijk dat en hoe haar verblijfssituatie in België (of de Europese Unie) in haar hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië. Zo aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster bij een terugkeer naar Georgië mogelijks enkele aanpassingsproblemen zou kennen, dan is dit *an sich* onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming. Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen geenszins dat zij in Georgië niemand heeft om op terug te vallen. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij nog in contact staat met haar zus, bij wie zij in het verleden ook terecht kon en bij wie haar kinderen nu soms verblijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en bevestigd ter terechtzitting).

2.3.8.6. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat de door verzoekster neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.8.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis

waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekster in uiterst subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS